

dende i Anledning af en eller anden interlokutorisk Afgørelse, som man anser for urigtig, dels kan en Forskrift som den nævnte friste ind paa overflødige Kæremaal. At man maa være udelukket fra at anke i Anledning af et Punkt, med Hensyn til hvilket Kæremaal *forfølges er forsøgt*, er en ligefrem Følge af almindelige res-judicata-Principer.

I Stedet for det tidligere Forslags 3 Dages Appelfrist, der er funden alt for kort, er i §§ 322, 323 og 324 sat en 14 Dages Frist; denne Frist er derhos i § 325 tillige gjort anvendelig paa Indleveringen af Ankebegrundelsen. For Anke fra Overanklagerens Side til Fordel for Tiltalte gælder dog efter § 322, 1ste Stykke, ingen Frist. — Endvidere er den i det tidligere Forslags § 378 foreskrevne Appelmanmeldelse til Formanden for den Landsret, ved hvilken den paagældende Dom er afsagt, og den i § 384 dertil knyttede Adgang for Landsretten til ved Kendelse at nægte Anken Fremme, naar den findes ulovmedholdig, i nærværende Udkast opgivet. Man har ikke kunnet se rettere, end at den Opgave, der derved stilles Landsretten, let kunde bringe denne i en skæv Stilling, og at paa den anden Side den saaledes foreskrevne Fremgangsmaade ikke vilde blive til nogen stor Lettelse og derfor i det hele kun vilde medføre et unyttigt Omsvøb. Landsretten maatte ventes at ville være meget varsom med at nægte en Anke Fremme, og, hvor den gjorde dette, vilde der dog være Adgang til gennem Kære at bringe dens Afgørelse op for Højesteret. Man har derfor foretrukket at opgive denne Landsrettens Medvirken og til Gengæld udvide Højesterets Adgang til straks at afvise en Anke, saaledes som oven for omtalt. For derhos end yderligere at simplificere Sagen, er det i § 328 bestemt, at Beslutning om saadan summarisk Afvisning af en Anke kan tages af et særligt Højesteretsudvalg paa 3 Medlemmer.

Medens det efter det tidligere Forslag formentlig stod noget uklart, hvor vidt ny Beviser overhovedet kunde forelægges Højesteret, naar der ikke netop opstod Tvivl om Rigtigheden af det Retsbøgerne tilførte, er der i nærværende Udkasts § 330 udtrykkelig givet Adgang til at forelægge Højesteret ny Beviser angaaende saadanne Omstændigheder, som ikke ere unddragne denne Rets Bedømmelse, hvorhos der er givet Højesteret Myndighed til at bestemme, at Vidner skulle afhøres for selve Højesteret.

I § 332 er der inden for visse Grænser givet Højesteret Bemyndigelse til selv at fastsætte de Former, hvori Forhandlingen for samme skal foregaa. — Den i det tidligere Forslags § 382 omhandlede „Moderklæring“ fra den ankendes Modpart har man ladet bortfalde som overflødig. — I § 334 er der givet Højesteret en noget friere Adgang end efter det tidligere Forslag til at undergive en indanket Sag Prøvelse — navnlig til Tiltaltes Fordel — ogsaa med Hensyn til Punkter, der ligge uden for de af Parterne paaberaabte Ankegrunde, ligesom der endelig ogsaa er givet den i § 335 indeholdte Regel en Formulering, der stiller Højesteret friere ved Afgørelsen af, om den selv kan afsige ny Realitetsdom eller bør hjemvise, end Tilfældet var efter det tidligere Forslag. Reglerne i det tidligere Forslags § 396 ere kun udeladte som selvfølgelige.

I øvrigt er Appellen til Højesteret af Landsretsdomme i sit Væsen ensartet med det tidligere Forslags Appel til Højesteret, og navnlig er det fastholdt som en Konsekvens af Nævningeinstitutet og den ved Domsforhandlingen for Landsretten gennemførte Umiddelbarhed, at de Bevisspørgsmaal, der i Nævningesager ere henlagte til Nævningernes Afgørelse, i alle Landsrets-sager — hvad enten disse paakendes med eller uden Nævninger — ubetinget ere undtagne Højesterets Prøvelse. Højesteret er saaledes altid ubetinget bunden ved, hvad der af Nævningerne eller Landsretten er anset for bevist med Hensyn til selve Skyldspørgsmaalet, ligesom den aldrig til Skade for Tiltalte kan fravige Nævningernes Erklæring med Hensyn til Subsumtionen under Straffeloven. En anden Sag er, at den i Tilfælde af Rettergangsfejl, urigtig Spørgsmaalstillen eller Retsbelæring kan ophæve Behandlingen eller Nævningekendelsen og hjemvise Sagen til ny Behandling.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes:

§ 317.

Af Reglen i 1ste Punktum følger, at en Afvisning, der har fundet Sted ved „Kendelse“ (jfr. §§ 228, 305 og 310), ej kan paaankes; derimod kan den gøres til Genstand for Kære. Som en enkelt Kendelse, der ifølge udtrykkelig Hjemmel kan